

ΤΑ ΔΥΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Του Alphonse Daudet

Τά δυό ἐκεῖνα ξενοδοχεῖα, καθὼς ἦσαν κοντά κοντά τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, εἶχαν γὰρ πού κινούσε ἀμέσως τὴν προσοχὴ. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἓνα μεγάλο νεόκτιστο κτίριο, γεμάτο κίνηση καὶ ζωὴ, μὲ τὶς πόρτες ὅλες ὀρθάνοιχτες, καὶ τὸ λεωφορεῖο τῶν ταξιδιωτῶν ἀταματισμένο ἐκεῖ μπροστά, μὲ τ' ἄλογα πού ἀγγίζουν καθὼς τὰ ἐξεξέυξαν, μὲ τοὺς ταξιδιωτῆς πού εἶχαν καταβῆναι καὶ πῖναν στὸν ἴσιο, κοντά στὸν τοίχο, μὲ τὴν αὐτὴν γεμάτη ἀπὸ μουλάρια, ἀπὸ ζάρρα ἀπὸ χαροταίεργες ἐπιλωμένοις γάτου ἀπὸ ἓνα ξύλινο ὑπόστεγο, ὡς πού νὰ δροσίση. Μέσα, φρονῆς, βλαστήμιες, ζομιάτια ψωαὶ ἀπάνω στὰ τραπέζια, τὰ τουρτουριάζματα τῶν ποτηριῶν, ὁ θόρυβος τῶν μυλιάρδων, φελοὶ μπουκαλιῶν πού ἀνατινάζονταν στὸν ἀέρα, καὶ τὸ δυνατό ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνάρα, μιὰ φωνὴ χαρούμενη, τρανταχτή, πού τραγουδοῦσε καὶ ἐτριζαν ὅλα τὰ τζάκια :

*Ἡ ὁραία Μαργαρώ,
Ἡ ὁραία Μαργαρώ!*

Τὸ ἀντιζωνεῖο ξενοδοχεῖο ἀπ' ἐναντίας, ἦταν ἡσυχία καὶ σάν ἐρημιόμνη. Χορταριασμένη ἡ μεγάλη του πόρτα, γαλασμένη τὰ παραθυρόφυλλα, καὶ ἐν γένει, τὸ ὅλον τόσο φτωχικό, τόσο ἐξείνιο, πού ἦταν ἀλήθεια σάν ἐρημιόμνη τὰ σταματήση κανεὶς ἐκεῖ καὶ νὰ πῆ γὰρ.

Καθὼς μετῆκα, ἦρα μιὰ μαζουρά, ἔρημη καὶ μελαγχολικὴν αἰθουσα. Τὸ θαμπωτικό φῶς τριῶν μεγάλων παραθύρων χωρὶς μπλε-ντέδες, τὴν ἔκαινε ἀκόμη πιὸ μελαγχολικὴ καὶ ἔρημη.

Στὸ βάθος, γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο ἦταν μιὰ γυναίκα ὄρθια, καὶ ἐκτύταζε μὲ πολὺ προσοχὴ πρὸς τὰ ἔξω. Τὴν ἐφώναζε δυὸ φορές. «Ἐ, κερά ξενοδόχα!» Ἐγύρισε ἀργά-ἀργά, καὶ εἶδα ἐστὶ ἓνα ἄχαρο πρόσωπο χωρὶς, μαρμαμένο, ζαρωμένο, περικτυλισμένο μὲ γὰρ σκοῦρες νταντέλλες ἀπ' ἐκεῖνες πού φοροῦν στὸν τόπο μας μόνον οἱ γοιές. Ὡς τόσο δὲν ἦταν τόσο γοιὰ ἀλλὰ τὰ πολλὰ κλάματα τὴν εἶχαν μαράνει. «Τὶ ἐπιθυμεῖτε, κύριε;» μ' ἐρώτησε σκουπίζοντας τὰ μῖτια της.

— Νὰ κάτσω λίγο καὶ νὰ πῶ γὰρ...
Μὲ κῆρυτταζε μὲ μεγάλη ἀπορία, χωρὶς νὰ κινηθῆ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσῃ της, σὰ νὰ μὴν ἐννοῶθε τί ἔλεγα.

— «Μὰ δὲν εἶνε ξενοδοχεῖο, ἐδῶ;» τὴν ῥώτησα. Ἡ γυναίκα ἐστένανε. «Ὀχι, πῶς!.. ξενοδοχεῖο εἶνε, στους ὀρισμούς σας... Μὰ γιατί δὲν πάτε ἀντίζωκ σάν τους ἄλλους; Εἶνε πιὸ χαρούμενα ἐκεῖ...»

— Εἶνε περισσότερο χαρούμενα ἀπ' ὅτι πρέπει γὰρ μένα... Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Καὶ χωρὶς νὰ περμένο νὰ μοῦ ἀπαντήση ἐκοποθετήθηκα σ' ἓνα τραπέζι... Ἐγὼ ἔπινα, ἐπροσπάθησα νὰ τὴν κάνω νὰ μιλήση.

— Δὲν σὰς ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ κόσμος, κυρά μου, ἔ;»

— Ὄ! ὄχι κύριε, ποτὲ, κανέναν...
Σ' ὅλους ἀρέσει νὰ πηγαίνουν ἀντίζωκ... Ἐδῶ τοὺς φράνεται πῶς εἶνε πολὺ μελαγχολικά. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸ ξενοδοχεῖο μας δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστο. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄμορφη, μὲ τάζιαν οἱ πυρετοὶ, τὰ δυὸ μὲν χοριτὰ πῆθαναν... Ἐκεῖ, ἀντίζωκ, ἀπ' ἐναντίας, ὅλο γέλια εἶνε. Τὸ ξενοδοχεῖο τὸ ἔχει μιὰ Ἀρλεζιάνα, μιὰ ὁμορφογυναίκα μὲ νταντέλλες καὶ τρεῖς σειρὲς χρυσὴ ἄλυσσίδα σὸν λαίω.

Ἡ ὁδογὸς τοῦ λεωφορείου πού εἶνε φίλος της τὴς πηγαίνει ταξιδιωτῆς. Ἐχει καὶ ἓνα σοφὸ πιστωτικὸς γιὰ ὑπερέτριες. Ἐστὶ δὲν τὴς λείπει ἡ πελατεία...
Ἐξαφνα, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου ἔγινε μεγάλη κίνηση. Τὸ λεωφορεῖο ἔκρινε μὲς' στὸν χορταίνω. Ἀκούστηκαν τὸ καμουτοῖα καὶ ἡ σάλπιγγα τοῦ ὀδηγοῦ, οἱ ὑπερέτριες πού ἔτρεξαν γάτω στὴν πόρτα καὶ φώναζαν : «Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ!» καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἡ ἴδια τρανταχτὴ φωνὴ πού ἐπανελάμβανε ὀλοένα τρανταχτότερα :

*Ἡ ὁραία Μαργαρώ,
Ἡ ὁραία Μαργαρώ!*

«Ὅταν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ αὐτὴ, ἡ ξενοδόχα ἄρχισε νὰ τρέμη σὺγκορη καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.

— «Ἀκούτε! μοῦ εἶπε σιγά, ὁ ἄντρας μου εἶνε... Δὲν τραγουδαὶ ἄμορφη; Κ' αὐτὸς ἐκεῖ πηγαίνει. Μὲ περιφρονεῖ ἐμένα... Ἐκεῖ εἶνε ἡ χαρά...»

Καὶ ὀλοτρέμη μὲ τὰ χέρια τεντωμένα ἐμπρός, μὲ τὰ μῖτια βοη-ζομένα ἀπὸ τὰ δάκρυα πού τὴν ἀσχημίζαν ἀκόμη περισσότερο, ἦταν ὡσαν σ' ἔκσταση ἐκεῖ ἐμπρὸς στὸ παράθυρο καὶ ἄκουε τὸν ἴωσέ της νὰ τραγουδᾷ γιὰ τὴν Ἀρλεζιάνα :

*Ἄχ ὁραία Μαργαρώ!
ὁραία Μαργαρώ!*

ΙΣΤΟΡΙ'ΙΤΣΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐνας νεόπλοτος ἐμπῆκε σ' ἓνα ἀρχαιοπωλεῖο καὶ ἐζήτησε ν' ἀγοράση γὰρ πολὺ παλιὸ γιὰ τὸ σπῆτι του πού νὰ κάνει ἐντύπωση. Ὁ ἀρχαιοπώλης τοῦ ἔδειξε ἓνα ἀγαθὸ ἑλληνικὸ βάζο.

— Αὐτὸ, εἶπε, μπορεῖ νὰ μὴν πιάη πολὺ στὸ μάτι, ἀλλὰ εἶνε ἓνα καλλιτέργημα δύο χιλιάδων χρόνων.

— Τὰ παραλέτε, εἶπε ὁ νεόπλοτος. Πῶς εἶνε δυὸ χιλιάδων χρόνων ἀπὸ τοῦ βροσζομίστε ἀζόρη στὸ 1926;

Σ' ἓνα θηροπόδη καπιτιστὴ πού ἔπαινε νὰ καπιτίζη.

— Εἶνε ἐξπληκτικό πῶς τὰ καταφέρνετε νὰ μὴν καπιτίζη. Στὸ χοφὸ ὁ γατρός :

— Ἐμένα ὄχι. Τὸ χοφὸ... τοῦ φίλου μου!..

Ἀνεκδοτὸ ἀμερικανικό.

Ἐνας γνωστός Ἀγγλὸς κοιτιζὸς ζωγραφικῆς δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ γράφη οὔτε νὰ κρινῆ ἂν δὲν ἦταν μεθυσμένος.

Ἄλλα μιὰ μέρα παρήγαγε καὶ πῆγε στὸ Βρετανικὸ μουσεῖο γιὰ νὰ ἰδῆ μερικὸς νέους πίνακας καὶ νὰ κοιτιζοῖ σημεῖώσεις ἐπὶ τόπου. Ἄλλα μπαίνοντας ἐπροχώρησε κατὰ λάθος ὄχι στὴ σάλα μὲ τὶς εἰκόνες, ἀλλὰ σ' ἓνα γραφεῖο ὅπου ὄπῃτρε τεράστιος καθρέφτης. Ἐκεῖ βλέποντας τὸν ἑαυτὸν στὸν καθρέφτη ἐνόησε μὲσα στὴ μὲθῃ του πὸς βροσζομίστε ἀπὸ μιὰ καινούργια προσωπο-γραφία. Ἐβράλε ἀμέσως τὸ χαρὸν του καὶ ἄρχισε νὰ γράφη τὴν κοιτιζὴ του.

«Κεφάλι μεθῶσιν χωρὶς ὑπογραφή. Ὁ ζωγράφος κατόρθωσε νὰ χαρακτηρίσῃ πολὺ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν κάνει τὸ ἀλκοὸλ νὰ φράνεται ἡλιθίως. Ἡ μύτη πολὺ κόκκινη εἶνε πολὺ ὀραλιστικὰ καμωμένη. Ἀσφαλὸς εἶνε πορτραῖτο ἐκ τοῦ φρεσκού γιατί μοῦ φράνεται πῶς κάποτε εἶδα γάτου αὐτὸ τὸ κεφάλι.

Παρουσίασαν στὸν Κλεμανσὸ μιὰ κυρία πολὺ γνωστὴ, πού φαινόταν ὀμορφὴ περισσότερο μαγειρίσασα παρὰ κυρία τοῦ κόσμου. Ἦταν ἡ σύζυγος ἓνος προμηθευτοῦ πού τὰ καταφέρει νὰ κερδίση μερικὰ ἐκατομύρια κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου.

Ὅταν ἡ κυρία ἀπομαζωνήθηκε εἶπαν στὸν Κλεμανσὸ :

— Εἶδατε τί μεγαλοπρεπὴ δαχτυλίδια πού φορεῖ;

— Ὀχι τόσα, εἶπε ἐκεῖνος, ὅσα θὰ ἔχρησιάζοντο γιὰ νὰ κρύβουν τὰ δάχτυλά της.

— Καλημέρα, κυρία Ντυράν. Ἐθερα-πευθῆ ὁ γυῖός σας ἀπὸ τὴν κλεπτομα-νία του ;

— Ἐντελὸς ὄχι. Ἀλλὰ πάει πολὺ καλύτερα. Τώρα δὲν κλέβει πιὰ ροζήματα. Πέφνει μόνο πολὺτιμα ἀντιεμένα.

Ἐνας χωριζὸς ἐγύριζε τὸ βράδι ἀπὸ τὴν πόλι στὸ χοριό του μὲ μόνο ὄπλο τὴ μαγκουρά του. Γιὰ νὰ συντομεύσῃ τὸ δρόμο του ἔπιγε ἓνα μονοπάτι πού ἐπήγαινε ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐκεῖ βροθῆκε ἔξαφνα μπροστά του ἓνας κλέφτης, μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι, πού εἶχε ὡς μοναδικὸ του ὄπλο.

— Τὰ ροζήματά σου ἦ σὲ σοτῶνω, εἶπε στὸ χοριζό.

Ἐκεῖνος ἐβράλε ἀμέσως τὸ πορτοφόλι του.

— Πάρε τὰ ὄλα, τοῖ εἶπε, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὰ τὰ ροζήματα δὲν εἶνε διὰ μου. Ἀνήκουν στὴν κοινότητα. Καὶ δὲ θὰ μὲ πιστέψουν ἂν τοὺς εἶπὸ πῶς μοῦ τὰ ἐπῆραν στὸ δρόμο. Θὰ μὲ καταγγείλουν πῶς αὐτὰ τὰ ροζήματα τὰ κατεγράθησα ἐγὼ. Θέλεις λοιπὸν νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι ; Νὰ κερμάσω στὸ δένδρο τὸ πανοφῶρι μου καὶ νὰ τοῦ τραβήξετε στὸ χαμηλὰ μερικὲς σφαίρες γιὰ νὰ δείξω στους χωρῶνιανούς μου τὶς τρύπες καὶ νὰ μὲ πιστέψουν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ ληστής.

Κ' ἐτραβήξε στὸ κρεμισμένο πανοφῶρι μιὰ σφαῖρα.

— Ἄλλη μιὰ, εἶπε ὁ χοριζὸς.

Ὁ ληστής ἐπυροβόλησε δευτέρη φορὰ.

— Σὲ παρακαλῶ τραβῆ ἄλλη μιὰ, εἶπε ὁ χοριζὸς.

— Μὰ δὲν ἔχω ἄλλη σφαῖρα, εἶπε ὁ ληστής.

— Λαμπρά, εἶπε ὁ χοριζὸς.

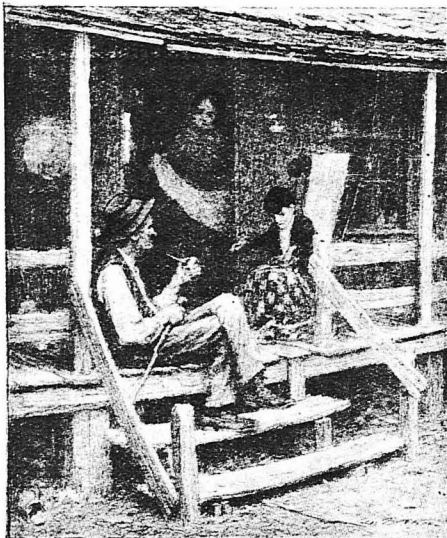
Καὶ σκῶνοντας τὴ μαγκουρά του ἐτραβήξε μιὰ κατακέφαλα στὸ ληστή. Ἐκεῖνος ἔλιθῆκε ἀμέσως καὶ τάχασε. Ἡ μαγκουριὲς ἀρχισαν νὰ πέφτουν βροχιδὸν καὶ ἐπὶ τέλος ὁ χοριζὸς τὸν ἐγονάτισε χάμω καὶ τοῦ εἶπε :

— Δῶσε μου τὰ ροζήματα πίσω.

Ἐκεῖνος τοῦ ἔδωσε τὸ πορτοφόλι.

— Φέρε μου τώρα καὶ τὰ διὰ σου, εἶπε ὁ χοριζὸς.

— Τέτοιο ληστή δὲν εἶχα συναντήση, εἶπε ὁ ληστής.

Ἐἶταν ἡσυχία καὶ ἔρημιόμνη...